

andre Stater tillægge dem. Jeg tilstaar, at jeg ikke ret forstaar det Ræsonnement; thi hvis de Udlændinge, som komme her — og jeg erkender, at det ofte kan være af Værdi for os at modtage Udlændinge, de have ofte ydet god Medvirkning — ikke faa en Løn, som de ere tilfredse med, hvorfor blive de saa? Det forekommer mig, at man har Ret til at sige til den, som ned sætter sig i et andet Land, at han maa antages at være tilfreds med den Stilling, han faar i det andet Land, ellers var der jo ingen Opfordring for ham til at blive i det fremmede Land. Der er ingen, som benægter, at naar en Udlænding har været en passende Tid og har vist sig at være en nyttig Borger, saa kan han faa Indfødsret, men jeg kan være enig med det ærede Udvalg i, at det dog til syvende og sidst maa bero paa et Skøn af Lovgivningsmagten over samtlige faktiske Forhold, om en saadan Indfødsret skal gives ham; jeg tror i saa Henseende, at det er ret heldigt, at Udvalget udtaler sig saaledes, da man her i Tinget i tidligere Perioder har været noget tilbøjelig til at holde sig til bestemte Tidsskrifter. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at Indfødsret, eller som de fleste andre sige, Statsborgerrret, er en særlig Ret, som stiller vedkommende i samme Forhold i alle Retninger, ogsaa i politisk Retning, som Landets egne Borgere; men hos os er det ikke saaledes som forskellige andre Steder, at man omtrent maa have Indfødsret for at kunne begaa sig i Landet som selvstændig næringsdrivende eller for at kunne blive forsørgelsesberettiget. Det er saaledes, at den, der har opholdt sig i Landet i 5 Aar, kan ernære sig frit, og den, der har opholdt sig i en Kommune i 5 Aar uafbrudt, erkendes for at have vundet Forsørgelsesret her i Landet. Man har altsaa været ret liberal i saa Henseende; men man maa ogsaa passe paa, at man i de Regler, man opstiller og følger, nogenlunde holder sig paa det Grundlag, der svarer til, hvad man gør andre Steder. — Nu fremdrog det ærede Medlem forskellige Eksempler; men det, som det ærede Medlem anførte, er ikke anført paa en saadan Maade, at det er muligt at faa fat paa Enkelthederne deri, og det følger af sig selv, at naar man ikke aldeles nøje sender de Omstændigheder, her er Tale om, kan man ikke bedømme de enkelte Tilfælde. Det ærede Medlem har ikke sagt, at vedkommende ikke kunde have faaet Indfødsret, det ærede Medlem har ikke oplyst, om vedkommende har søgt at faa Indfødsret. Og hvad Tilfældet fra Slesvig angaar, er det jo sikkert, at vedkommende har haft Ret til at

optere for Danmark. Det er slet ikke oplyst, hvorvidt de Spørgsmaal, som det ærede Medlem har fremdraget, have det mindste med Indfødsretsloven at gøre. Det forekommer mig, at de alle høre hjemme under Fattigloven, og saa vidt jeg har kunnet følge det ærede Medlem, har der i alle disse Tilfælde kun været Spørgsmaal om, hvorvidt de vedkommende have erhvervet Forsørgelsesret her i Landet; men derfor er der jo bestemte Regler, og naar disse Regler ere iagttagne, erkendes vedkommende for at have erhvervet Forsørgelsesret her, og saa modtager man ham ikke i Udlandet. I andre Tilfælde maa man ikke, som det ærede Medlem siger, jage ham ud af Landet, det er der slet ikke Tale om, der er kun Tale om at anvende almindelige Bestemmelser, saaledes at den, der trænger til Hjælp af det offentlige og ikke har Forsørgelsesret her i Landet, vil blive at afgive til sit Hjemland. Jeg er ikke i Stand til at bedømme Vægten eller Betydningen af de Eksempler, det ærede Medlem har anført. Jeg er meget i Tvivl om, at der i noget af disse Tilfælde er handlet mod de gældende Bestemmelser, eller at der i Virkelighed er gjort nogen Uret.

Maalen: Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning med Hensyn til et af de Eksempler, som den ærede 6te Landstingsmand for 1ste Areds anførte. Det var et Eksempel med Hensyn til en Person, som var fødtovre i Sønderjylland og — det blev fremhævet udtrykkelig — medens Sønderjylland endnu var dansk, og det blev saa sagt, at han derefter var bleven udvist. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det ikke kan være saaledes, hvis det skal være gaaet lovligt til; thi i Kraft af Fredstraktaten er der forbeholdt alle dem, som ere fødte derovre, forinden dette Lands Afstaaelse, Indfødsret baade her og derovre. De maa altsaa have Indfødsret, og denne Ret er tillagt dem udtrykkelig ved Lov af 25de Marts 1871, der jo bestemmer, at ingen indfødt kan udvise, og det er folgetigt ikke muligt lovligt at udvise en, som her har Indfødsret i Kraft af, at han er født i Sønderjylland inden dette Lands Afstaaelse. Det er kun en Sætning, som jeg vil tillade mig at fremhæve i Anledning af et af de Tilfælde, som blev anført af det ærede Medlem.

Rundsen: Jeg har ikke villet udtale noget som helst om, hvorvidt Autoriteterne i det paagældende Tilfælde virkelig havde Ret til at foretage Udvisningen, idet jeg ikke er saa grundig kendt med Forholdene. Jeg vil ikke paastaa, at de ere gaaede uden